

Пето Пасторално Писмо

„Най-хубавият дар”

ЕВГЕНИЙ БОСИЛКОВ

ПО БОЖИЕ МИЛОСЪРДИЕ И БЛАГОВОЛЕНИЕТО НА СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ

НИКОПОЛСКИ ЕПИСКОП

Към духовенството и верните от Епархията.

Поздрав в Господа.

Възлюбени Чеда, между редицата безкрайни благодеяния, с които Спасителят е обсипал човечеството, най-великото е Светото Причастие или Евхаристията. Самият Христос, знаейки превъзходството на това тайнство, жадувал по-скоро да може да даде този скъп дар на човечеството, както личи от собствените Му думи към Апостолите: “От сърце пожелах да ям с вас тая Пасха, преди да пострадам” (Лука 22,15).

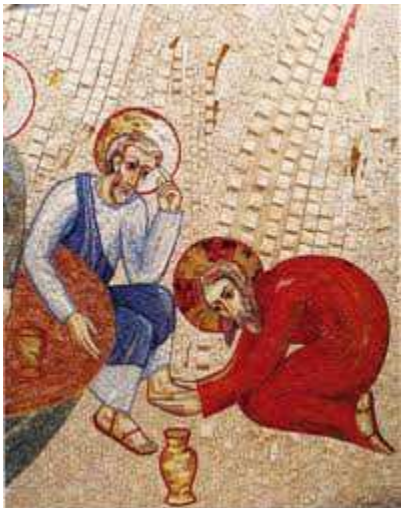

Още преди Тайната Вечеря, след чудесното умножаване на хлябовете в пустинята, говорейки на тълпата в Капернаум, Христос загатнал за това, което станало действителност на Тайната Вечеря. “Аз съм живият хляб, казал Той, слязъл от небето: който яде този хляб, ще живее във вековете, а хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която ще дам за живота на света. Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човеческий и не пиете кръвта Му, не ще имате живот в себе си. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен и Аз ще го възкреса в последния ден, защото плътта Ми е истинска храна и кръвта Ми е истинско питие” (Ив. 6,51- 56)

Възлюбени Чеда! Тези думи, сурови за човешкото маловерие, отблъснали много от привържениците на Христос, те били едно положително и тежко изпитание за верността на Апостолите, тъй като звучат чудовищно за човешкото ухо. И наистина “Мнозина, казва Евангелието, от учениците Му, като ги чува, казаха: тежки са тези думи, кой може да ги слуша” (Ив. 6,60). На тези, обаче, Христос отвърнал: “Духът е, който дава живот, плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот. “И обръщайки се към Дванайсетте, им казал: Да не искате и вие да си отидете? Симон Петър Му отговорил: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот. И ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на Бога Живия” (Ив. 6,67-68).

Пето Пасторално Писмо

Случката в Капернаум била отлична подготовка за великото събитие, което станало на Тайната Вечеря. Христос знаел, че тази вечеря за него е прощална вечеря с Неговите любими ученици и сътрудници. В ушите Му шумели вече виковете на онези, които утре щели да го отречат. Пред очите Му играели вече злобните и подигравателни усмивки на заклетите Му врагове, фарисеите и книжниците. Над главата Му витаела вече сянката на кръста. Той знаел, че утре ще бъде страшният за Него ден, пророкуван от Исая: “Той беше презрян, ние за нищо не Го смятахме” (Ис. 53,3). Всичко това Христос го знаел и дълбока печал била отпечатана върху лицето Му, което същевременно отразявала тържествеността на Първосвещеник и божествен Жрец.

Възлюбени Чеда! Наистина тържествен бил моментът, който настъпил. “Христос, казва Евангелието, взе хляба и благодари, преломи го и го даде на Апостолите, казвайки: “Това е моето тяло, което за вас се дава, това правете в Мой спомен”. Като взел чашата, казал: “Тази чаша е новият завет, с Моята кръв, която за вас се пролива”. (Лука 29,19-20). Чрез тези думи станало един вид ново създание. Ние познаваме Христос като второ лице на Пресвета Троица, ние Го познаваме като Син Божи, станал човек, а тук виждаме Бог-човек Христос, с Неговата плът и кръв, под видовете на хляба и виното. Ние знаем, че Словото станало плът и че се вселило между нас. Но тук виждаме, че тази плът е станала собственост на хората. В това ново съществуване, което наричаме тайнство Свето Причастие, Христос слязъл в едни непроницаеми дълбочини и е всецяло жертва, и всецяло дар и това до края на света и по цялото земно кълбо. Христос слял съдбата си със съдбата на своите твари и от сега нататък всичко светло и радостно и добро ще бъде в Него. Всяка победа, изтръгната от Християнството, ще бъде изтръгната, благодарение на Христос в Светата Евхаристия и всяко поражение на Християнството ще се дължи на непростимото равнодушие към великия Обитател на нашите олтари, ще се дължи на забвението и незачитането на Този, Който “искал да бъде с нас до края на света.”

Възлюбени Чеда! Светото Причастие е кулминационната точка на Божиите чудеса, последна дума на Божията Любов. То е славата на човечеството, защото чрез Него Христос станал наистина Емануил, т.е. Бог с нас. Чрез Него Той е в нас и ние в Него. Чрез Него ние сме Негови и Той наш. Чрез Него Той се сраства вътрешно с нас и действа външно чрез нас, според самите думи на Христос: “Който вярва в Мене, делата, които Аз върша, и той ги върши” (Ив. 14,12).

Светото Причастие ни дава истински живот и увеличава в нас импулса към възход в живота, като ни тласка към доброто. “Хлябът, който Аз ще дам, казва Христос, е Моята плът, която ще дам за живота на света” (Ив. 6,51).

Пето Пасторално Писмо

Когато приемаме Светото Причастие, ние не само докосваме ръба на Христовата дреха, като боязливата жена, за която ни говори Евангелието. Ние не само целуваме нозете Му, като Мария Магдалина. Ние не само слагаме главата си на Неговите гърди, като любимия ученик на Христос – Свети Иван. Много повече от всичко това – ние го приемаме в сърцето си. Неговата плът се смесва с нашата плът, Неговата кръв се слива с нашата кръв, Неговата душа се съединява с нашата душа. Понеже Христос е и човек, и Бог, Той ни прилива и своя божествен живот. Този божествен живот ни крепи в доброто и ни дава мощна опора против нападките на злото под всякакъв вид. Кой не пъшка под гнета на греха? Слаба е плътта ни. Тя ни погубва. Насреща обаче е плътта на Христос, която, ако приемаме като храна, ни спасява. “Яжте от този плод и ще станете подобни на Бога”. Така изкушила змията първородителите ни. А днес самият Бог ни казва: “Яжте от този хляб, Моята плът, и ще бъдете подобни на Мене”. Истина е, че когато Христос идва в нас чрез Светото Причастие, ние можем да кажем със Свети Павел Апостол: “Не аз живея, а Христос живее в мене”. И самият Христос казва: “Който яде Моята плът и пие Моята кръв, той пребивава в Мене и Аз в него” (Ив. 6,57).

Възлюбени Чеда! С право можем да кажем, че Светото Причастие е най-скъпоценното, което Христос ни е оставил от тридесет и три-годишния си земен живот. В това тайнство Христос увенчава и довършва всичко онова, което безкрайната Му любов към нас е могла да измисли, и то по такъв начин, че всяко поколение до края на света ще го притежава като свой, жив, с туптящо от гореща любов сърце, същия този Христос, за когото Свети Иван Апостол пише: “Понеже бе възлюбил своите, които бяха в света, Той ги възлюби до края” (Ив. 13,1). Да, до края на света в това Тайнство, само чрез своето присъствие, Христос ще проповядва Своята благовест, ще подканва “да търсим първо Царството Божие и неговата правда”, “да се обичаме един друг”, “да понасяме с търпение негодите на живота”, “да прощаваме на другите” и “да вярваме в Него.”

Може би най-вече за това Христос е пожелал да не ни остави сами, за да крепи в нас слабата ни вяра. Ние вярваме в Бога, но животът е пълен със загадки и Господ ни се струва така далеч, че често се намираме на прага на съмнението, ако не и на безверието. Ние вярваме във вечността и вечното блаженство, но преходното и земното са така близо свързани с нас и ни пленяват така, че едва се сещаме за задгробното. Ние вярваме в Христовото учение, възхищаваме се от него, но страшният двубой, който водим с низките си инстинкти, често замъглява нашия разум и злото у нас взема надмощие над доброто.

Възлюбени Чеда! На всяка християнска душа Ние казваме: Вярвай силно в Светото Причастие, вярвай в Евхаристичния Хляб, вярвай в това замаяващо чудо, чрез което хлябът се променя в Плът Христова и тогава ще намериш разковничето как от слаб да станеш морално силен, от грешен да станеш примерен християнин, от привързан към земното да проникнеш в чистите сфери на свръхестественото, от видимото да се стремиш към невидимото, от земното към небесното, от преходното да се издигнеш към вечното.

Пето Пасторално Писмо

Когато коленичим пред божия олтар с истинска вяра, ние ще почувстваме, че сме в дома на нашия общ Отец, Който е казал: “Аз се моля всички да бъдете едно. До сега нищо не сте поискали в Мое име, поискайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна” (Ив. 16,24).

Възлюбени Чеда! От тези думи лъхат чувства на баща, който открива силното си желание за най-тясно общение с чедата си и като средство за това Христос е приготвил Светата Трапеза и сам ни дава следното уверение: “Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мене и Аз в него” (Ив. 6,56).

За да отговорят на това желание на Христос, Апостолите и първите християни и техните поколения са приемали Светото Причастие в знак на общение с Христос, според думите на Свети Павел Апостол: “Чашата на благословието, която благославяме, не е ли общение с Кръвта Христова? Хлябът, който ломим, не е ли общение с Тялото Христово?” (1 Кор. 10,16).

Ние пак повтаряме: в Светото Причастие Христос ни дава най-хубавото и скъпоценното от тридесет и тригодишния си земен живот, повече от това, което ни даде във Витлеем, повече от това, което ни даде на Голгота, защото чрез Светото Причастие Той ни прави “едно” с Отца си и Себе си, и където Той е в Светото Причастие, там е едно кътче от небето на земята.

Сега ни е ясно защо Светата Евхаристия е център на живота и дейността на Църквата, защо нашите храмове не са само здания от камък и вар, а истински Божии Домове, защо неделата, в която задължително присъстваме на Евхаристичното Жертвоприношение, е свята за нас и истински ден Господен.

Говорейки за Светото Причастие, Свети Августин се провиква: “Безкрайната Мъдрост Божия не знае да ни даде нещо по-хубаво, безкрайната мощ Божия не може да измисли нещо по-велико, безкрайната Любов Божия не е в състояние да ни даде нещо по-свято”. А Псалмистът възпява Светото Причастие със следните думи: “Помен на своите чудеса е основал милостивия Господ, храна е дал на онези, които се боят от Него” (Пс. 110,4-5).

Възлюбени Чеда! Не е ли уместно да си поставим този въпрос: как отговаряме и ние на Христовото желание? Сме ли често сътрапезници на това пиршество, на което така настойчиво ни кани Христос: “Елате, яжте и пийте виното, което съм размесил” (Притч. 9,5)? Вярно е, че търсим, и то със пълно право, всички средства да улесним и подобрим материалното си положение. Но полагаме ли, от друга страна, същото усърдие за установяване и подобряване на нашето духовно състояние? Стремим ли се във всяко едно отношение да живеем и да действваме като истински християни? Не сме ли от онези, които за всичко намират време, когато обаче се касае за духовното, все са заети, подобно на онези поканени на вечерята, за които разказва Евангелието: “Първият рече: купих си пет

Пето Пасторално Писмо

рала и волове и отивам да ги опитам, моля те, извини ме. Другият каза: купих си нива и ще трябва да отида да я видя, моля те, извини ме. Третият отговори: ожених се и за това не мога да дойда.”?

Положително, за своята липса на Светата Трапеза всички охладнели към духовното християни ще потърсят извинение в тежките и безбройни грижи за живота. Но не съставлява ли спасението на душата ни една от най-важните грижи? Ако в морално отношение представляваме само едни жалки издънки, не се ли дължи точно на това, че страним от Светата Трапеза и не сме разбрали още каква ценност е за нас Светото Причастие? Ако душата ни е морално омаломощена и трупa грях след грях, то е защото я лишаваме от тази храна, която единствено и` дава сила и опора – Светото Причастие.

Възлюбени Чеда! Две трапези са ни сложени на земята: едната ни е сложена от света и на нея, според Свети Апостол Иван, са наслажденията “на похотта, на плътта, на очите и на гордостта” (Ив. 2,16). Тези опасни ястия само възбуждат апетита, увеличават глада и жаждата, без някога да ги уталожат и освен това носят поквара и смърт. – Другата ни е сложена от Христос: на нея са сложени плътта и кръвта на самия Спасител. Който яде от тая трапеза, ще живее във вековете.

За пророк Илия пише свещеното писание, че, уморен от тежкия живот, се помолил така на Господа: “Стига вече, Господи, прибири душата ми”. И легнал и заспал под едно дърво и чакал смъртта. Дошъл Ангел от небето, докоснал го и му казал: “Стани, яж и пий, защото те чака дълъг път”. Той станал, погледнал и видял до възглавницата си печена пита и стомна вода. Хапнал и пийнал и вървял четирийсет дни и нощи и стигнал до планината Хорив. Там било отправено Словото Божие към него и Господ му казал: “Защо си тук, Илия?” Той отговорил: “Пламнах от ревност към Господа” (3 Ц. 4,10).

На всеки отчаял се от живота, на всеки духовно заспал християнин, Христос казва: “Стани, яж и пий, защото имаш далечен път”. Далечен път, т.е. още много задължения, още много задачи да изпълниш. Според Псалмиста животът често ни тежи, защото “забравяме да ядем нашия хляб” (Пс. 101,5).

Възлюбени Чеда! Нашият хляб е Светото Причастие. Ние знаем, че не всички могат всеки ден да се доближават до Светата Трапеза. Знаем обаче и това, че всички биха могли поне в Неделя да вземат Светото Причастие. Ако и това е много, без съмнение веднъж в месеца всеки би трябвало да седне на Светата Трапеза. Това са дванадесет пъти в годината. Много ли е това?

Пето Пасторално Писмо

Християни, наши Възлюбени Чеда! Нека Благословието на Бог-Отец, на Бог-Син и на Бог-Свети Дух придружава всички ваши начинания. Нека Нашето Благословение внесе в сърцата на всички Наши чеда, духовници и верни, мир и любов.

Дадено в гр. Русе

Празник на Сретение Господне

2 февруари 1950 год.